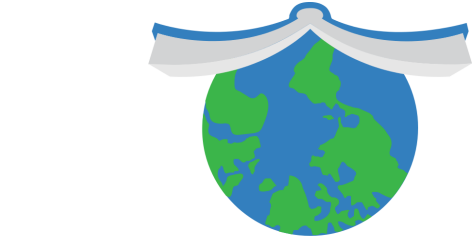

Дитина-віслюк

✎ Lindiwe Matshikiza
@ Meghan Judge
📧 Oksana Duchak
|| 3
🇺🇰 Українська

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Дитина-віслюк

✎ Lindiwe Matshikiza
@ Meghan Judge
📧 Oksana Duchak

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Одного разу маленька дівчинка побачила людину загадкової форми.

Коли та людина загадкової форми
підійшла ближче до дівчинки,
вона зрозуміла, що це була вартіна
жінка.

Дитина-віслюк та його матір
залишилися жити разом. Вони
знайшли багато різних способів як
можна жити пліч-о-пліч. Згодом
біля них почали оселятися й
багато інших сімей.

Дівчинка була сором'язливою, але вона сміливо підійшла до жінки. "Ця жінка має залишитися з нами", - вирішила громада дівчинки. "Ми залишимо її та її дитину з нами у безпеці".

Він знайшов свою маму, яка була самотня і оплакувала свою загублену дитину. Вони довго дивились один на одного, а потім міцно обнялись.

Незабаром дитина з'явилася на
світ. "Тужся!" "Принесіть ковдри!"
"Води!" "Тужся!!!"

Нарешті віслюк зрозумів, що йому
робити.

Але коли всі побачили дитину,
вони дуже здивувались. "Що?
Віслук?!"

... хмари зникли разом із старим
чоловіком.

Усі почали сперечатися що мають
робити далі. Деякі люди говорили:
"Ми обіцяли, що залишимо жінку
та її дитину з нами у безпеці, отже,
так і маємо зробити". Інші ж
казали: "Вони принесуть нам лише
нешастя".

Високо в горах серед хмар вони
швидко заснули. Віслюку
наснілось, що його мама
захворіла і кличе його на
допомогу. І коли він прокинувся ...

Жінка знову залишилась сама.
Вона не знала, що має робити зі
свою дивною дитиною. Вона не
знала, що їй робити далі.

Одного ранку старий чоловік
попросив віслюка винести його на
вершину гори.

Але нарешті вона сприйняла те, що її дитина особлива, а вона її мати.

Віслюк залишився жити у старого чоловіка, який навчив його багато різних способів виживання. Віслюк слухав його та вчився у нього. Так само робив і старий чоловік. Вони допомагали один одному, а також і сміялись разом.

Якщо б дитина залишалась такою ж маленькою завжди, то було б все по-іншому. Але дитина-віслюк ставала все більшою і більшою щодня і вже не могла поміститись на спині у своєї мами. І як віслюк не намагався поводитись як справжня дитина, але в нього нічого не виходило. Через це його мама була дуже часто втомленою і засмученою. Інколи вона навіть

Прокинувшись, віслюк побачив старого дивного чоловіка, який пильно дивився на нього зверху вниз. Він глянув йому в очі, і маленька іскорка надії з'явилась у віслюка.

просила його виконувати роботу,
яку роблять тварини, а не люди.

коли він перестав бігти, була вже
ніч. Віслюк загубився. "І-а! І-а?", -
він прошепотів в темряві. "І-а! І-а?",
- відгукнулось йому у відповідь.
Він був сам-самісінький. Віслюк
скрутився клубочком і заснув
глибоким, але неспокійним сном.

Збентеження та злість накопичувались всередині віслюка. Він більше не міг виконувати ні однієї роботи, ні іншої. Він більше не міг бути ні людиною, ні твариною. Одного дня він так сильно розлютився, що кинув свою маму до землі.

Сором опанував віслюка. Він почав утікати так далеко і так швидко, як тільки міг.